

§ 244.

Med 1ste Stykke maa jævnføres § 252, 1ste Stykke, hvorefter den Appelindstævnte i Reglen ikke vil behøve at iværksætte selvstændig Appel. Dog opnaar han, ved selv at udtage Appelstævning til Forandring, for saa vidt Sikkerhed for at faa Højesteretsdom i Sagen, som Modparten derefter ikke vil kunne bringe Sagen ud af Verden ved ensidig at hæve den efter § 84, 3die Stykke, ligesom Sagen da ikke vil bortfalde, fordi Modparten udebliver eller begaar en Formalitetsfejl, der maa bevirke Afvisning af hans Anke.

Med Hensyn til 2det Stykke bemærkes, at det maa bero paa Afkaldets Indhold i det enkelte Tilfælde, om det skal anses som ubetinget eller knyttet til den Forudsætning, at heller ikke Modparten appellerer. Det sidste maa dog formentlig paa Forhaand have Formodningen for sig.

§ 245.

At en Edsdom, hvorved forstaas den foreløbige Dom, der gør Sagens Udfald afhængigt af en Parts Ed, ikke særskilt kan paaankes, hænger sammen med hele den Ordning af Parts-Eds Institutet, hvorfor der oven for ved §§ 197—199 er gjort Rede.

At saadanne delvise Domme, der kunne afsiges ifølge § 107, ikke kunne særskilt paaankes, er en ligefrem Følge af, at der ikke samtidig skal kunne procederes i samme Sag i to Instanser. Derimod er der intet til Hinder for, at Domme, der afsiges i Henhold til § 94, 2det Stykke, og som altsaa endelig paakende et enkelt af de under Sagen rejste Krav, straks paaankes.

§ 246.

Den her foreskrevne almindelige Ankefrist paa 8 Uger svarer til den i § 333 for Landsretsdomme foreskrevne almindelige Fuldbyrdsfrist (jfr. de alm. Bemærkninger oven for). Oprejsningsfristen er her sat til 1 Aar. Under ganske ekstraordinære Forhold kan Oprejsning dog ogsaa meddeles efter dette Tidsrum, jfr. § 271, 2det Stykke.

Med § 246 jfr. § 225.

§ 247.

Til Adskillelse fra de i 1ste Instans brugte Benævnelser: Sagsøger og Sagsøgt, ere Parterne i Appellen benævnedes: Appellant og Indstævnt.

Ved Ankestævningens Indlevering til Berømmelse inden Ankefristens Udløb af

værges Eksekution (jfr. § 333), ligesom Dommens Retsvirkninger ogsaa i øvrigt derved maa være suspenderede.

§ 250.

De nærmere Regler for den ved Indstævntes Udeblivelse foranledigede skriftlige Behandling findes i § 263.

I Forbindelse med Reglen i 2det Stykke skal bemærkes, at Retten ogsaa af egen Drift kan udsætte Sagen i Henhold til § 54, 3die Stykke.

Naar det i 3die Stykke udtrykkelig fremhæves, at, hvis Indstævnte udebliver ved Domsforhandlingen, lades det, som han allerede maatte have fremført for Højesteret, ude af Betragtning, medens en lignende Tilføjelse ikke findes i § 204, 3die Stykke, angaaende Sagsøgtes Udeblivelse ved Landsret, hvor dog en tilsvarende Regel maa gælde, er Grunden hertil den, at den nævnte Regel maa betragtes som selvfølgelig for Landsretssagers Vedkommende, idet Sagen der straks procederes mundtlig af Sagsøgeren; her derimod, hvor Sagen udgaar til skriftlig Procedure med Fremlæggelse af Indstævntes Procedure for Landsretten, kunde der opstaa Tvivl om, hvorledes der skulde forholdes med det af Indstævnte for Højesteret fremførte, hvis Loven ikke udtrykkelig udtalte sig derom.

§ 251.

Naar Indstævnte møder uden at rejse Indsigelse (mod Appellantens Paastand i Appellen), optages Sagen efter Begæring til Domafsigelse, og Dommen maa da, saavidt Parternes Raadighed over Sagen rækker, lægge Appellantens uimodsagte Paastand til Grund, selv om dette fører til en fuldstændig Omstødelse af Landsretsdommen.

Ønsker den mødende Indstævnte derimod Landsretsdommen stadfæstet, maa han udtrykkelig udtale dette (jfr. § 252, 1ste Stykke in fine).

§ 252.

Det forstaar sig af sig selv, at Indstævnte kan fremkomme med den her omhandlede skriftlige Angivelse af sine Ankegrunde, selv om Ankefristen paa den Tid, dette Retsmøde foregaar, er udløben.

Erklæring fra Indstævntes Side om, at han ønsker Dommen stadfæstet, maa fremsættes i det første Retsmøde og optages i Retsbogen. Saadan Erklæring er